ΕΤΟΣ Δ'. — ΑΡΙΘ. 422 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΝΕΑ ΕΞΟΥΣΙΑ

Τρεῖς ἐγνωρίζομεν μέχρι τοῦδε ἐξουσίας ἐν τῇ ἑλληνικῇ πολιτείᾳ, καὶ αὐταὶ εἰσι γνωσταὶ τοῖς πᾶσιν. Ἀπό τινος ἐν τούτοις νέα τις ἐξουσία ἐνεκαθιδρύθη μεταξὺ ἡμῶν, ἐξουσία ἀπόκρυφος μέν, πλὴν ἰσχυρὰ καὶ κραταιά, ἥτις χωρὶς νὰ ἦνε οὔτε νομοθετικὴ, οὔτε δικαστικὴ, οὔτε ἐκτελεστικὴ, ἐν τούτοις καὶ νομοθετεῖ καὶ δικάζει καὶ ἐκτελεῖ. Ἡ νέα αὕτη ἐξουσία εἶναι ἡ *κυβευτική*.

Ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἁπλότητος τῶν ἠθῶν καὶ τῆς λιτότητος τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, βλέπομεν ἀπό τινος ὁμάδας ἀνθρώπων ἀμφιβόλου καταγωγῆς, ἀγνώστου παρελθόντος καὶ ἠθικότητος λίαν ὑπόπτου, τὴν μὲν ὄψιν πονηρὰν ἐχόντων, κολυμβώντων δὲ ἐν τῇ τρυφῇ καὶ τῇ πολυτελείᾳ, καὶ πειρωμένων νὰ μᾶς κατασυντρίψωσιν ἅπαντας ὑπὸ τὸ ἄχθος τοῦ χρυσίου των, καὶ πρᾶγμα δεινότερον εἰσέτι, βλέπομεν τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἐργαζομένους ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἐθνικῆς σημαίας, ὑπὸ τὰ εὐνοϊκὰ ὄμματα, ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν πνοὴν τῶν κυβερνητῶν τῆς σήμερον! Τοῦτο δ' εἶναι τό κατ' ἐξοχὴν ἐξεγεῖρον ἡμᾶς, καὶ θέτον ἐν τῇ χειρὶ τὸν κάλαμον πρὸς στιγματισμόν.

Ἐξετιμῶμεν ἄχρι τῆς σήμερον ἐνταῦθα διανοητικὰς ὑπεροχὰς, λαμπρυνούσας καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐξετιμῶμεν ἀκραιφνεῖς πατριωτικὰς ὑπάρξεις, προσφερούσας τὰ πάντα ὁλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος. Ἐξετιμῶμεν εὐγενεῖς ἐξοχότητας, τοὺς ἡγεμόνας τῶν μαχῶν ἐκείνων, εἰς ἃς ὀφείλομεν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀποκατάστασιν. Ἔχομεν σήμερον τοὺς ἡγεμόνας τοῦ 90 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Οὗτοι ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν ὅπλων, οὐδὲν ἕτερον ἐπίστανται εἰμὴ νὰ χειρίζωνται τὴν πλάστιγγα τοῦ χρυσίου των, καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν βιβλίων δὲν φυλλομετροῦσιν εἰμὴ τὰ κατάστιχα τοῦ *δοῦναι καὶ λαβεῖν*.

Πιστεύετε τάχα ὅτι ἡ ἐπανάστασις τοῦ 21 ἐγένετο, ὅπως ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς ἁγνὰς παραδόσεις τῶν πατέρων μας καὶ ἐπανακτήσωμεν τὰς χώρας, τὰς τόσον πεπληρωμένας τῆς ἱστορικῆς ἡμῶν δόξης; Ἀπατᾶσθε. Ἡ Ἑλλὰς ἱδρύθη, ὡς φρονοῦσιν οἱ κυβερνῶντες, ὅπως χρησιμεύσῃ σταθμὸς ἀκορέστων τινῶν κυβευτῶν. Αὐτὴ ἐγένετο τὸ κατάλυμα καὶ ἡ ὅασις τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες μακαρίζουσιν ἑαυτοὺς ὅτι ἐδυνήθησαν νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς ἀφανείας των, καὶ ὅτι δύνανται ἤδη νὰ παίζωσι καὶ πρόσωπον διακεκριμένον μεταξὺ ἡμῶν. Ἔτι δὲ μᾶλλον εὐτυχεστέρους ἑαυτοὺς θεωροῦσιν, ὅτι ἐπωφελοῦνται τὴν ἡμετέραν ἀπειρίαν πρὸς μείζονα ἐπίδοσιν τοῦ ἐπαχθοῦς αὐτῶν ἔργου.

Ἀναντιρρήτως νέα τις κλάσις ἀτόμων ἐμεγαλύνθη ἀπό τινος ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, καὶ ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν κυβευτῶν, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, βλέπομεν κυκλοφοροῦντα ἀκαταπαύστως κεφάλαια, τὰ ὁποῖα οὐδόλως εἴμεθα ἄχρι τοῦδε εἰθισμένοι νὰ βλέπωμεν. Νομίζετε ὅτι οἱ κυβερνῆταί μας ἐσκέφθησαν τὸ παράπαν νὰ ἀνακουφίσωσιν ἐπ' ἐλάχιστον τὸν λαὸν, ἐπιβαρύνοντες τοὺς κεφαλαιούχους ἐν γένει, πρὸ πάντων δὲ τοὺς κυβευτάς; Ἴδετε τοὺς τελευταίους φόρους, οὓς ὑπέβαλον ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, καὶ εἴπατέ μας ἐάν που εὑρίσκετε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τοιούτου φόρου ἐπὶ τοῦ κυβευτικοῦ πλούτου ἢ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου.

Σπεύδω νὰ ἐξηγηθῶ. Οὐδόλως ἐννοῶ νὰ προσβάλω τὸ κεφάλαιον. Τοὐναντίον ἐνθέρμως ἐπιποθῶ ἵνα τοῦτο ἐπισωρευθῇ, διαδοθῇ, καὶ ἔτι μᾶλλον πολλαπλασιασθῇ ἄνευ, μέτρου καὶ ἄνευ περιορισμοῦ, διότι εἶναι προφανέστατον ὅτι ὁ ἰδιωτικὸς πλοῦτος ἀείποτε συνεπάγεται τὸν δημόσιον. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ τὸν ἀφήνωμεν ἐλεύθερον ἀπὸ παντὸς φόρου, καὶ πρέπει ἀεννάως νὰ φορολογῶμεν τὸν λαὸν, καὶ ἀεννάως νὰ λησμονῶμεν τὰ κεφάλαια;

Τὸ ἐπαναλαμβάνω, οὐδόλως προσβάλλω τὰ κεφάλαια, διότι φρονῶ ὅτι τὰ ἀληθῆ κεφάλαια εἶναι οἱ ἀναγκαῖοι σύμμαχοι τῆς ἐργασίας· διότι κυρίως εἰπεῖν, τὰ κεφάλαια εἶναι ἡ *ἐπισεσωρευμένη ἐργασία*. Φρονῶ μάλιστα ὅτι, ἐάν τις ἀπεπειρᾶτο νὰ περιστείλῃ τὴν ἐπισεσωρευμένην ταύτην ἐργασίαν, ἤθελε τάχιστα κατανοήσει ὅτι ἀπέκοψε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ θὰ ὑπεχρεοῦτο τὴν ἐπαύριον νὰ ἐργασθῇ, ὅπως ἐκ νέου ἐπαναρχίσῃ τὸ καταστραφὲν ἔργον. Τὸ κεφάλαιον ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ ὕδατος, τοῦ σιδήρου, τῶν ἱστίων καὶ τοῦ ἀρότρου, ἀναλαμβάνει ἐφ' ἑαυτοῦ μέγιστον μέρος τῆς ἐργασίας, προηγουμένως τελουμένης τῇ δαπάνῃ τῶν μυώνων ἡμῶν. Καὶ δι' ἅπαντας αὐτοὺς τοὺς λόγους οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι εἶναι ὁ ἀληθὴς εὐεργέτης τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, ὑπὸ ἔποψιν ἠθικοκοινωνικὴν, ὁ πλοῦτος παρέχει ἀναμφιλεκτα πλεονεκτήματα. Εἶναι ὁ κυριώτερος προστάτης καὶ τὸ καταφύγιον τῆς ἀτομικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἐν τῷ μέσῳ μάλιστα τῆς ὑπερβο-

λικῆς ἡμῶν συγκεντρώσεως, ὁ πλοῦτος ἐξασφαλίζει ἡμῖν κέρδος πολυτίμου ἐλευθερίας, καὶ ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν φαίνεται ἡμῖν στερουμένη σημασίας.

Τιμὴ λοιπὸν εἰς τὸ κεφάλαιον! Ἀλλὰ μακρὰν ἀφ' ἡμῶν τὰ κεφάλαια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἄνευ ἐργασίας καὶ ἄνευ τιμῆς γεννῶνται ἐν μιᾷ μόνῃ νυκτὶ, ὡς τὰ μελανὰ ἐκεῖνα νησύδρια, ἅτινα ἐξαίφνης ἐξανίστανται ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν θαλασσῶν, συνεπείᾳ ὑποχθονίων δονισμῶν! Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἡ κυβεία, τοῦτέστιν αἱ δόλιαι ἐκεῖναι καὶ σκότιαι μηχανορραφίαι, εἰς ἃς προσφεύγουσιν ἄνθρωποι ἄνευ συνειδήσεως, ὅπως ἐξασφαλίσωσιν ἑαυτοῖς ὑπερόγκους ὠφελείας, ἅστινας δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐλπίσωσιν ἐκ τῆς τακτικῆς λειτουργίας τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν.

Καὶ μή τις λαλήσῃ ἡμῖν περὶ τῆς ἁπλῆς κερδοσκοπίας, καθ' ὅσον αὕτη ὡς γνωστὸν, εἶναι πρᾶξις τακτικὴ καὶ θεμιτὴ, ἥτις τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐργασίας, τῆς πίστεως, τῆς μετακομίσεως καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς, προσέρχεται πρὸς ἀνεύρεσιν, ἀνακάλυψιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν πηγῶν τοῦ πλούτου. Ἡ κυβεία ταὐναντίον εἶναι στοίχημα, ἐνῷ οἱ παῖκται διατρέφουσι τὴν ὀπισθοβουλίαν νὰ δολιευθῶσι καὶ ἀπατήσωσι κατ' ἀνάγκην τοὺς ἀθώους. Εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν ἡ σπουδὴ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν δολοπλοκιῶν, τῶν μᾶλλον ἀσυνειδήτων, πρὸς παραγωγὴν ἀπροσδοκήτων διακυμάνσεων ἐν ταῖς τιμαῖς τῶν δημοσίων ἀξιῶν, καὶ ἰδιοποίησιν τῶν λαφύρων ἀπὸ τῶν οἰκτρῶς ἀποπλανηθέντων ἢ ἀπατηθέντων. Ἡ κυβεία ἐπιτρεπομένη καὶ ἐνθαρρυνομένη, εἶναι θανάσιμος πληγὴ κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας· εἶναι τροφὴ κατὰ τὸ φαινόμενον εὔκολος, διδομένη εἰς τὴν πλεονεξίαν· εἶναι ἡ ὑποκατάστασις τοῦ τυχηροῦ, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς αἰσχροκερδείας, εἰς τὸν εὐγενέστερον καὶ ἠθικώτερον τρόπον τοῦ ἐπαυξάνειν καὶ δημιουργεῖν τὰς περιουσίας, τὸν κόπον δηλονότι τῶν πολιτῶν. Εἶναι, ἑνὶ λόγῳ, ἡ δολερὰ τέχνη τοῦ περισυνάζειν τὰ μικρὰ κεφάλαια ἐν τῷ θυλακίῳ τῶν πονηρῶν.

Τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκζητεῖ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων τούτων, οἵτινες ἐπιτρέπουσι καὶ στειρεύουσι τὰς πηγὰς τοῦ δημοσίου πλούτου. Καὶ ἐν ᾗ ἂν περιπτώσει δὲν ὑπάρχωσι νόμοι ἐπαρκεῖς ἢ σαφεῖς, ἡ κοινωνία ἀπαιτεῖ ἵνα ἄνευ ἀναβολῆς ψηφισθῶσι τοιοῦτοι, ὅπως μὴ ἐπὶ πλέον βλέπωμεν περιφερομένους ἡσύχως καὶ ἀνέτως ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀνθρώπους, οἵτινες ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ καλῶς συντεταγμένῃ, σάπονται ἀθλίως ἐν ταῖς φυλακαῖς. Ἐν ἐκείναις ταῖς χώραις ἑκάστη πρᾶξις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας προσέρχεται ἐπίκουρος τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, καὶ ἡ εὐρυτέρα προστασία παρέχεται τοῖς ἁπλοῖς καὶ ἀπονηρεύτοις κατὰ τῶν πονηρῶν ἐκείνων κυβευτῶν, οἵτινες ζητοῦσι νὰ ἀνεγείρωσι μέγαρα ἐπὶ τῆς σαπρίας τῶν ἀμφιβόλων κερδοσκοπιῶν! Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα σχετικὰ παραδείγματα; Καὶ τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν φοβερὰν τύχην τοῦ **Strusberg** ἐν Γερμανίᾳ, τοῦ διασήμου δημοσιογράφου καὶ διακεκριμένου ὑπουργοῦ ἐπὶ Ναπολέοντος, τοῦ **Clémeut Duvernois** τὴν ἐγκάθειρξιν, τοῦ **Bontoux**, τοῦ γνωστοῦ **Philippart**, καὶ πολλῶν ἄλλων τὴν τιμωρίαν; Προχθὲς δὲ ὁ τηλέγραφος δὲν μᾶς ἀνήγγειλε καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ **Lepelletier**, διευθυντοῦ τῆς γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης, ἐπὶ ὁμοίαις βεβαίως αἰτίαις;

Τί δὲ βλέπομεν παρ' ἡμῖν; Φεῦ! ὅλως τοὐναντίον. Βλέπομεν τοὺς ἀνθρώπους τούτους οὐχὶ μόνον ἀπολαύοντας παρ' ἡμῖν τῆς μεγαλητέρας ἐλευθερίας ἐνεργείας, καὶ καθ' ἑκάστην διαπράττοντα; ἐν γνώσει ὅλου τοῦ κόσμου τὰ ἐπονειδιστότερα σκάνδαλα, ἀλλὰ τοὺς βλέπομεν χαίροντας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῆς λίαν δεδηλωμένης εὐνοίας τῶν κυβερνώντων. Μυρία θύματα πρόκειται εἰς τὴν θέαν ἡμῶν πρὸς ἐπισφράγισιν τῶν λόγων ἡμῶν. Καὶ ἡ κυβέρνησις τί πράττει; Σιγᾷ, σιγὴν θανάτου. Ἠθέλομεν δὲ δυσκόλως πιστεύσει τὸ πρᾶγμα, ἐὰν μὴ πᾶσα ἡμέρα καὶ πᾶσα ὥρα παρερχομένη, δὲν ἐπήρχετο ὅπως, μᾶς πείσῃ ὅτι οἱ καλήτεροι φίλοι τοῦ εἴδους τούτου τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἀλλαχοῦ ἔχουσι τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἐντολὴν νὰ τοὺς καταδιώκωσιν. Ἰδέτε αὐτοὺς· πνέουσιν ἀνέτως ἐν ταῖς κυβερνητικαῖς σφαίραις, ἔχουσι δὲ ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον ἐν τοῖς προεδρικοῖς συμβουλίοις! Ἀπανταχόθεν ἤρξαντο περισφίγγοντες τὴν Ἑλλάδα, τὸ δημιούργημα τῶν ἀνδρῶν τοῦ 21. Ὡς ἐξουσία ἀναμίγνυνται παντοῦ· ἰδέτε τοὺς, ἤδη κρούουσι τὰς θύρας ἵνα εἰσβάλωσιν εἰς τὸ κοινοβούλιον, καὶ ἐκεῖ ἐργαζόμενοι ἐπίσης ἀκωλύτως, ὅπως ἐν τῇ κυβευτικῇ τέχνῃ τοῦ χρηματιστηρίου, θὰ ἐπιδιώκωσι βεβαίως τὴν διευκόλυνσιν τῶν ὑποθέσεών των, ὁτὲ μὲν σκεπτόμενοι περὶ δανείων, ὁτὲ δὲ περὶ παραχωρήσεων, ἢ ἄλλων αὐθαιρέτων ἁρπαγῶν. Ἐπιδείκνυνται ὅμως καὶ γενναιοδωρίαν ἐν δυσχερείαις· καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των δὲν διστάζουσι νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τινας θυσίας, ἀνοίγοντες τὰ σχοινία τῶν θυλακίων των, οἱ φιλάργυροι, ἵνα ἑκατονταπλασίονα εἰσκομίσωσιν!...

Εἴδομεν ἐν τῇ Ρώμῃ, ἐν τῇ στιγμῇ, καθ' ἣν ἡ δημοκρατία ἐξέπνεεν ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν διαφθορὰν, εἴδομεν συμμορίαν χρηματιστῶν ἁρπάγων, ἐξωνουμένων τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς δικτάτορας, καὶ ἐπιδιωκόντων τὴν πλήρη αὐτοῦ παντοκρατορίαν. Ἡ ἀρετὴ ἐλογίζετο τότε ὡς οὐδέν· ἤρχετο μετὰ τὰ χρήματα: **Virtus post nummos!** Μήπως οὗτοι εἶνε καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἡμετέρων κυβερνητικῶν κύκλων; Μήπως τοιαύτην κατάστασιν ὠνειροπόλησαν καὶ δι' ἡμᾶς; Ἐπιθυμοῦμεν ὁριστικῶς νὰ μάθωμεν, ἐὰν ὁ τόπος ἔχυσε τόσον αἷμα διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, ἐὰν ἐσχάτως ἀκόμη δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐλευθερίαν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ἀνατρέψῃ μίαν δυναστείαν, ἐὰν ἔκαμε πάντα ταῦτα, λέγομεν, ὅπως περιπέσῃ ὑπὸ τὴν ὀλεθρίαν καὶ ἐξευτελιστικὴν ἐξουσίαν τινῶν ἀσυνειδήτων χρηματιστῶν. — Ἂς μᾶς τὸ εἴπωσι καθορά, ἐὰν ἀπεφάσισαν πρὶν ἢ συμπληρώσωμεν τοὐλάχιστον τὸ ἔργον τῶν πατέρων μας — νὰ κάμωσιν ἐξ ἡμῶν οἱ νῦν κυβερνῶντες ἓν ἔθνος ἐμπορων καὶ κυβευτῶν, ἀξίων τὸ πολὺ νὰ ἀντιμετρηθῶμεν μετὰ τῶν τέκνων τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ!... Ἐὰν τοιαύτη εἶνε ἡ καλή μας θέλησις, καὶ τοιοῦτος ὁ προορισμός μας, ἃς ἐξακολουθῶμεν τιμῶντες διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης μας τοὺς νῦν κυβερνώντας. Μετὰ τούτων εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θέλομεν φθάσει ταχεῖ καὶ ἀσφαλεῖ τῷ ποδὶ εἰς τὸ ὑψηλόφρον ἰδεῶδες, ὅπερ αὐτοὶ ἐσχημάτισαν περὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος!

Εὐρώτας

ΒΟΥΛΗ

Παρασκευή—11 Φεβρουαρίου

Μετὰ τὸν Πρόεδραν τῆς Κυβερνήσεως χθὲς, μετὰ βεβαιότητος σήμερον ἀνεμένετο ὁ κ. Δεληγιάννης. Ἔπρεπε κατὰ τοῦ πυροβόλου τοῦ πρωθυπουργοῦ νὰ ἀντιπαραταχθῇ ἕτερον πυροβόλον ἴσης δυνάμεως, τοὐλάχιστον κατὰ τὸ παρατείνειν τὸν λόγον ἐπὶ τετράωρον, καὶ τοῦτο οὐδεὶς ἀρνεῖται εἰς τὸν κ. Δεληγιάννην. Ἔπειτα ἐν τῇ παρούσῃ συγχύσει καὶ ἀτυχίᾳ τῆς ἀντιπολιτεύσεως μόνος ὁ ἐκ Γόρτυνος

βουλευτὴς ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῇ ἐπ' ὀνόματι φίλων, τοὺς ὁποίους ἀντιπροσωπεύει· ἕτερον προσὸν καὶ τοῦτο.

*

Ἀλλὰ σήμερον ὁ κ. **Δεληγιάννης** ὁμιλεῖ ἐπ' ὀνόματι τῆς συμπάσης ἀντιπολιτεύσεως, ἡ ὁποία, κατ' αὐτὸν, δὲν εἶνε τμῆμα ἀνάξιον προσοχῆς, καθὼς εἶπεν ὁ πρωθυπουργὸς οὐδ' αἱ γνῶμαι, τὰς ὁποίας ἐξέφρασαν τὰ μέλη αὐτῆς, στεροῦνται τοῦ κύρους τῆς παμψηφίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

«Τίς εἶσθε σεῖς; —Σᾶς ἀπαντῶμεν: εἴμεθα ἡ ἀντιπολίτευσις· ἐὰν δὲ ὑπάρχωσί τινες ἐκ τῶν τάξεών της μὴ συμμεριζόμενοι τὰς γνώμας της, τὸ λάθος δὲν εἶνε ἰδικόν μας, ἀλλ' ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐγκαταλείπουσι τὰ ἐδώλια τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν συμπολίτευσιν.»

Καὶ οὕτω διαρρήδην ἀπεδοκίμασε τὴν διαφωνήσασαν ἐκείνην ὁμάδα τῆς ἀντιπολιτεύσεως, περὶ ἧς πολλὰ ἐλέχθησαν ἐσχάτως καὶ ἧς τὰς ἰδέας ἐξεπροσώπευσεν ἐν τῷ λόγῳ του ὁ κ. Μανέτας.

*

Δηλοῖ ἐν ἀρχῇ, καὶ πολλάκις εἶτα ἐπαναλαμβάνει—τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς προνοίας ἑνὸς ῥήτορος—ὅτι σκοπεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν κ. Τρικούπην—δηλαδὴ τὸν χθεσινόν του λόγον—βῆμα πρὸς βῆμα. Καὶ ὄντως περὶ πάντα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐνδιατρίβει, ἀναλύων αὐτὰ καὶ διαλύων· ὄχι περὶ πάντα, ἀκριβῶς εἰπεῖν, διότι τὸ πέρας τοῦ λόγου του, ἐνῷ προσήγγιζεν ἡ ὀγδόη, ἀναβάλλει ἡ ἀντιπολίτευσις διὰ τὴν Δευτέραν, ἐγερθεῖσα καὶ καλὴν νυκτήσασα τὴν συμπολίτευσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ Βήματος ῥήτορα.

«Καὶ θὰ τὸν παρακολουθήσω, λέγει, εἰς πάσας τὰς λεπτομερείας, διὰ νὰ ἀποδείξω μετὰ πόσης ἀπροσεξίας διῆλθε τοὺς ἀριθμούς, μὴ σεβασθεὶς τὸ κῦρος αὐτῶν. Ὁ κύριος πρωθυπουργὸς εἶνε πρακτικὸς ἄνθρωπος, ὅλως ὀλιγωρῶν τῆς ἐρεύνης τῶν ζητημάτων· δὲν πρόκειται ὁ ἄνθρωπος νὰ καταμετρήσῃ τὴν ἰσχὺν τῆς γνώμης του, ὅταν συζητῇ, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων του.»

Καὶ ἀνελίσσων πολυφύλλους πρὸ αὐτοῦ φυλλάδας, ἐγκύπτει πάλιν εἰς ἐξέτασιν ἀριθμῶν καὶ πιστώσεων τῶν διαφόρων ὑπουργείων, παραβάλλει προϋπολογισμοὺς καὶ ἐξάγει ἀριθμητικὰ ἀθροίσματα πρὸς θρίαμβον τῶν γνωμῶν του. Τί εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἀριθμοί, οἱ εὔγλωττοι ἀριθμοί, οἱ ἄκαμπτοι ἀριθμοί, οἵτινες εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολιτευομένων μας εἶνε ἡ μαγικὴ ῥάβδος τοῦ θαυματοποιοῦ, δι' ἧς ἐνεργοῦνται τὰ μᾶλλον ἀπροσδόκητα; Μὲ τοὺς ἀριθμοὺς θριαμβεύει ὁ Σωτηρόπουλος, μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ὁ Τρικούπης, μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ὁ Δεληγιάννης! Ποτέ μου δὲν ἐζήλευσα τὴν ἀριθμητικήν, καὶ δὲν εἶχα ἄδικον.

*

Ὡς πρὸς τὴν μομφὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν ἐζήτασε κατὰ πλάτος τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως, ἀπαντᾷ ὅτι τὰ λαλήσαντα ἐκεῖνα μέλη τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὤφελον μόνον νὰ εἴπωσι τίνες δαπάναι δὲν εἶνε ἀναγκαῖαι, καὶ ὄχι νὰ ἐκφράσωσιν ἄλλας γνώμας, διότι τότε δὲν θὰ ἦσαν ἀντιπολίτευσις, ἀλλὰ Κυβέρνησις.

«Τὸ ζήτημα εἶνε πολιτικόν, διότι σκοπεῖ νὰ κανονίσῃ τὰς παροχὰς, τὰς ὁποίας θὰ δώσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ μόνον τὰ ἀναπόρευκτα μέσα, νὰ ἀρνῆται δὲ τὴν περίσσειαν τῶν μέσων, ἅτινα τείνουν πρὸς διαφθοράν.»

Σροδρότατον δ' ἐντείνει κατηγορητήριον κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἐντείνων ὅλην τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἐπὶ ψεύδει καὶ ἐπιορκίᾳ καὶ τυραννικότητι καὶ παραχαράξει τοῦ δημοσίου πολιτεύματος. Διότι, λέγει, τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως εἶνε χάρτης ἄγραφος εἰς τὰς χεῖρας τῶν φίλων τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν ἔχωσι συμφέρον νὰ μὴ τὸ ἐκτελῶσι.

«Βάσις τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος εἶνε ἡ ἔμμεσος συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας διὰ τῶν ἀντιπροσώπων· ὅπως δὲ νοθεύεται τὸ πολίτευμα, ὅταν δὲν ἦνε γνήσιοι τοῦ λαοῦ οἱ ἀντιπρόσωποι, οὕτω καὶ ὅταν ἡ γνώμη τῶν ἀντιπροσώπων δὲν ἦνε ἐλευθέρα, ὑποκύπτουσα εἴτε εἰς τὴν βίαν εἴτε, εἰς τὰ συμφέροντα τῆς ἀγοραπωλησίας.»

*

Ἡ συναλλαγὴ, ἡ τελουμένη πρὸ πάντων «διὰ μίσους καταδιώξεως», αἱ παροχαὶ, «ἡ ἀχρειεστέρα ἐμφάνισις τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος», αἱ εἰρωνεῖαι τοῦ πρωθυπουργοῦ πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν, οἱ ἐπαρχιακοὶ ἰατροὶ, οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ κλητῆρες τῆς Θεσσαλίας, ἡ τηλεγραφικὴ συγκοινωνία, τὰ ἐν Μεσολογγίῳ καὶ Χαλκίδι διδασκαλεῖα ὑπῆρξαν τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ὁρμητικώτερον διεξῆλθεν ὁ ῥήτωρ, μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἡ συνεδρίασις διελύθη μετὰ τῶν κενῶν στομάχων τῶν κκ. ἀντιπολιτευομένων, οἵτινες ὅμως ἐφρόντισαν νὰ πείσωσι προηγουμένως τὸν κ. Δεληγιάννην, ὅτι, ἀπαυδήσας, ἔπρεπε πλέον νὰ ἀναβάλῃ διὰ τὴν Δευτέραν.

Κουτρούλης.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Τρίτης ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες τὸ περιπαιτιῶδες μυθιστόρημα

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

περὶ οὗ ἔγινε τόσῳ μέγα σκάνδαλον εἰς τὰς ἐφημερίδας Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης καὶ Ἀλεξανδρείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Δεωνίδα Δεληγεώργη ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πτερύγων. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ τὰς περὶ σούμας καὶ ρακῆς σημειώσεις του διὰ νὰ τροποποιήσῃ τὸ νομοσχέδιον.

Βελτιώσεις ἐπαισθηταὶ εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ κ. Κουμουνδούρου. Ἡ χαριεστάτη Βασίλισσα τῷ ἔστειλε σοκολάταν, ἣν λαμβάνει μετὰ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

Ἐν Σύρῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ φίλου ἰατροῦ κ. Κωνσταντίνου Σαγανοπούλου, βοηθοῦ τοῦ κ. Ἀρεταίου, μετὰ τῆς καλλίστης κόρης Σπεράντσας Ζορπάνου. Τοῖς καλοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα πλήρη εὐδαιμονίαν τοῦ ἀκμαίου συνδέσμου των.

Ἡ κατάστασις ὑγείας τοῦ κ. Κουμουντούρου σχεδὸν ἡ αὐτή.

ΕΠΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ὁ φίλτατος **Ἡμέτερος** καὶ στύλος τῶν ἐννέα
ἑπτὰ ἑκατομμύρια Οἰκονομίας βάζει. . .
ἑπτὰ ἑκατομμύρια ; . . . ψυχή μου τί ὡραῖα !
Γειά σου λοιπὸν, Ἡμέτερε, καθένας ἂς φωνάζῃ.
Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ! . . . Ζήτω τὸ τρίτο κόμμα !
φιλήσετε τὸ τρυφερὸ τοῦ **Ἡμετέρου** στόμα.

—

Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ! . . . ἐμπρὸς λοιπὸν 'στὸ γλέντι,
κι' ἀνέτειλε τῆς Ἀποκρηᾶς ἡ Κυριακὴ ἡ πρώτη·
γελᾶτε τὸν πρωθυπουργὸ, τὴ μύτη τοῦ *Ἀφέντη*,
καὶ ψήνετε τοῦ Καλλιγᾶ τ' ὁλόμαυρο σηκότι.
Τὸ ὑπουργεῖον βάλλετε εἰς ἄμαξαις καὶ κάρα,
καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους τρέχετε μὲ στοίχους καὶ ἀντάρα.

—

Ἑπτὰ ἑκατομμύρια φωνάζουν οἱ ἐννέα !
κανένας δὲν ἐπρόσμενε αὐτὸ τὸ ζαφνικό·
οἰκονομία σὰν κι' αὐτὴ μεγάλη καὶ γενναία
κεφάλι δὲν κατέβασε ποτὲ πολιτικό.
Τοῦ *Ἡμετέρου* μοναχὰ τὰ ἔβγαλε ἡ γλῶσσα,
κι' ἴσως ἀργότερα εὑρῇ ἀκόμη ἄλλα τόσα.

—

Λοιπὸν τί ἄλλο ἀπ' αὐτὰ ἡ Ῥωμηοσύνη θέλει ;
οἰκονομίαις δὲν μποροῦν νὰ γίνουν πιὸ γενναίαις,
κι' ἡ Ἀποκρηὰ χαρούμενη 'στὸ ἔθνος ἀνατέλλει
μ' ἑπτὰ ἑκατομμύρια οἰκονομίαις νέαις.
Κι' ἂν ἡ πατρίς μας πιὸ πολλὰ ἀπ' τὰ ἑπτὰ ζητήσῃ,
τότε κανένας δὲν 'μπορεῖ νὰ τὴν οἰκονομήσῃ.

—

Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ! . . . ἡ Ἀποκρηὰ ἀνοίγει !
Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ! . . . βάρα, ντραούλι, βάρα !
Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ! . . . ὁ νοῦς μου θὲ νὰ φύγῃ !
Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ! . . . ρίξετε δέκα σμπάρα !
Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ! . . . Γειά σας χρυσοὶ λεβέντοι !
ἀφῆστε εἰς ἐμὲ τὰ δυὸ καὶ πάρτε σεῖς τὰ **Πέντε.**

Σουρῆς.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑΙ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ Β'. ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

(*Ἀνεγνώσθη τὴν* 2 *Φεβρουαρίου* 1883)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 421)

Ε.

Θὰ περιορισθῇ ἄρα ν' ἀναφέρῃ ὑμῖν ὅσα εἶδε ἐπισκεφθεῖσα ἱδρύματά τινα κατὰ τὸ μέσης τοῦτο κεῖμενα. Τοιαῦτα δ' ἐπεσκέφθη τρία· τὰ παλαιὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ λουτρὰ, τὸ στρατιωτικὸν τῶν εὐλογιώντων θεραπευτήριον καὶ τὸ ἐν Θέσει Γουδί.

α') Πολλάκις, προκειμένου περὶ τῆς ἀκαθαρσίας τῆς πόλεως, ἐγένετο λόγος περὶ τῶν παλαιῶν **λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ·** τινὰ δὲ μάλιστα τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐφρόνουν ὅτι μία τῶν μιασματικῶν πηγῶν τῶν περὶ τὰς Ἀθήνας εἶνε καὶ τὸ καταστραφὲν τοῦτο ἵδρυμα.

Τούτου ἕνεκεν ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐθεώρησεν ἀνάξιον λόγου νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ μέρος τοῦτο, ὅπως ἰδίαις αἰσθήσεσιν ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἦλθε λοιπὸν ἐκεῖ. Καθ' ὅσον ἐπλησίαζε, φοβερὰ ἀποφορὰ καὶ δυσωδία προσέβαλε τὰ ὀσφρητικὰ αὐτῆς νεῦρα τόσον, ὥστε, ἰδοῦσα καφενεῖόν τι κείμενον πρὸ τῶν λουτρῶν καὶ φέρον τίτλον ἡ *Καρτερία*, ὡμολόγησεν ὅτι ἄριστος ἦν ὁ τίτλος αὐτοῦ, διότι μεγίστην καρτερίαν ψυχῆς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὁ ἐκεῖ δυνάμενος νὰ ἔλθῃ, καταπληκτικὴν δὲ ὁ δυνάμενος ἐκεῖ νὰ ζήσῃ.

Ἐπκησίασε λοιπὸν· καὶ λεπτομερῶς ἐξετάσασα καὶ περιελθοῦσα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, μεγάλως ἐξεπλάγη μὴ κατορθώσασα ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἑστίαν, ἐξ ἧς προήρχετο ἡ ἀποφορά. Περιῆλθε τὸν πρὸ τῶν δεξαμενῶν χῶρον, ἐν ᾧ ἐκτίσθησαν σειραὶ μακραὶ παραλλήλων τοίχων, ὅπου τιθέμενα τὰ πρὸς καθαρισμὸν βαρέλια πλύνονται, καὶ οὐδὲν εἶδε τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν καθαριότητα προσβάλλον, οὐδὲ δὲ τὴν ὄσφρησιν· σπάνια τεμάχια ξηρᾶς ῥητίνης, ἀπολειφθέντα ἐκ τῶν τελευταίων τοῦ θέρους ἐργασιῶν, ἦτο πᾶν ὅ,τι εἶδε· τὸ λοιπὸν ἦτο καθαρὸν καὶ ξηρόν. Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐπεσκέφθη τὰς δεξαμενάς. Αὗται—τὴν προτεραίαν εἶχε βρέξει—περιεῖχον μικρὸν ποσὸν ὕδατος, τὸ ὁποῖον, κρίνουσα ἐκ τοῦ λευκοῦ πυθμένος ἡ ἐπιτροπὴ, ἐπίστευσεν ὅτι ἄμα τῇ πρώτῃ τοῦ ἡλίου ἐμφανίσει θὰ ἐξητμίζετο· ἄλλως δὲ ἐκ τῆς μιᾶς τῶν δεξαμενῶν θὰ ὡδηγεῖτο ἤδη διὰ ῥυακίου πρὸς τὴν κοίτην τοῦ Ἰλισσοῦ, ἂν ἡ ποσότης αὐτοῦ ἦν ὀλίγῳ τι μείζων. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὕδωρ τοῦτο οὐδεμίαν ἀποφορὰν ἀνέδιδεν, ὅπως οὐδ' οἱ ὄπισθεν χῶροι καὶ οἱ περικυκλοῦντες τὸ ἐρείπιον. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἔπαυε κακῶς διατεθειμένη ἐκ φοβερᾶς δυσωδίας.

Καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ κατέλθῃ πρὸς τοὺς ὀπίσω χώρους καὶ πολὺ πλησιέστερον ἐξετάσῃ αὐτοὺς, ὅτε στρέψασα ὅπως καταβῇ τὴν κλίμακα διηυθυνε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ΝΔ μέρος τοῦ ὁρίζοντος, ἐξ οὗ ἔπνεεν ὁ ἄνεμος. Καὶ τότε δὴ μόνον ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀποφορὰ ἐκείνη ἡ πνιγηρὰ προήρχετο ἐκ τοῦ Σφαγείου τοῦ δημοτικοῦ καὶ τῶν περὶζ χοιροτροφείων, κειμένων εἰς δύο περίπου χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἵστατο.

Δὲν ἦσαν λοιπὸν τὰ λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ τὰ μολύνοντα τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῆς δυσωδίας, ἀλλὰ τὸ Σφαγεῖον καὶ τὰ χοιροτροφεῖα. Τὰ ὕδατα ὅμως τὰ ἐναπολειπόμενα μετὰ βροχὴν ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν τῶν παλαιῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ λουτρῶν εἶνε ὅλως ἀβλαβῆ ; Ἡ ἐπιτροπὴ οὐδὲν δύναται ἐκ μιᾶς μόνης ἐπισκέψεως νὰ ἀποφανθῇ. Ἂν ὅμως ἐπιτρέπηται αὐτῇ καὶ οὕτω νὰ ἐκφέρῃ γνώμην, φρονεῖ ὅτι οὐδὲν τὸ ἐκ τῶν ἐκεῖ συλλεγομένων ὑδάτων κακόν, διότι καὶ ἐλάχιστα εἶνε ταῦτα καὶ ἐπὶ βραχὺ μόνον διατηροῦνται, ταχέως ἐξατμιζόμενα, καὶ διότι οὐδόλως μεθ' ἁλμυρῶν μίγνυνται, πρὸ πολλοῦ παντὸς ἴχνους ἅλατος ἐκεῖθεν ἐκλιπόντος. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πυθμὴν τῶν δεξαμενῶν, ἐν αἷς τὰ ὕδατα συσσωρεύονται, εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον ἔτι ἐστρωμένος διὰ ὑδραυλικοῦ πηλοῦ (πορσελάνα), μὴ ἐπιτρέποντος τὴν ὑπὸ τοῦ ἐδάφους ἀπορρόφησιν τῶν ὑδάτων, ἡ ἐπιτροπὴ φρονεῖ ὅτι εὔκολος πάνυ θὰ ἦτο πᾶσης αἰτιάσεως ἡ ἄρσις καὶ ἐκ τοῦ μέρους τούτου, ἂν τὸ ἀδιαπέραστον τοῦ πυθμένος τῶν δεξαμενῶν στρῶμα ἀνεσκάπτετο καὶ οἱ ἀγροὶ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν, ἢ ἂν βαθύτερον ὠρύσσετο ἡ αὖλαξ, διοχετεύουσα πρὸς τοῦ ποταμοῦ τὴν κοίτην πᾶσαν ρανίδα ὕδατος ἐκεῖ συνελθοῦσαν. Εὐχαρίστως δὲ ἐμαθεν ὅτι παρομοία τις θεραπεία δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπέλθῃ.

β') Τὸ **στρατιωτικὸν** τῶν εὐλογιώντων **θεραπευτήριον** εἶνε οἰκίσκος κείμενος ἀριστερὰ τῷ κατιόντι τὴν ὁδὸν Φαλήρου, εὐθὺς μετὰ τὰς τελευταίας οἰκίας μεταξὺ τούτων καὶ τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν μέσῳ μεγάλης πλατείας ἢ μικρᾶς πεδιάδος, ὅλως ἀπομεμονωμένον, διότι παρακείμεναί τινες οἰκίαι καὶ συνορεύουσαι ἐκλείσθησαν καὶ ὑπ' οὐδενὸς κατοικοῦνται.

Ἡ ἐπιτροπὴ καὶ τὸ θεραπευτήριον τοῦτο, ὅπως καὶ τὸ ἐν Γουδὶ, ἐπεσκέφθη μόνον ἵνα πεισθῇ ἂν ἔχωσι ἢ ὄχι ἀληθείας καὶ εἶνε βάσιμοι μομφαί τινες διαδοθεῖσαι περὶ αὐτῶν. Τούτου ἕνεκα εἰς μὲν τὸ στρατιωτικὸν τοῦτο δὲν εἰσῆλθον, περὶ δὲ τοῦ ἐν θέσει Γουδὶ, καίπερ ἐπισταμένως ἐπισκεφθεῖσα αὐτό, οὐδὲν μὴ σχετιζόμενον πρὸς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς θὰ ἀναφέρῃ ὑμῖν.

Κείμενον λοιπὸν ὅπως κεῖται τὸ στρατιωτικὸν θεραπευτήριον καθ' ὅλον ἀπομεμονωμένον, ἐν μέσῳ μακρᾶς πεδιάδος καὶ μακρὰν οὕτω τῶν κατοικουμένων οἰκιῶν εὐρισκόμενον, ἡ ἐπιτροπὴ νομίζει καλῶς ἔχον. Τοῦτο ὅμως ἐφ' ὅσον οἱ ἐν αὐτῷ νοσηλευόμενοι δὲν εἶνε πολλοί. Διότι οὔτε ἡ ἐκ τούτων μολυνομένη ἀτμόσφαιρα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς αἰτία μολυσμοῦ,—ὅπως παρετηρήθη κατὰ τὰς οἰκίας τὰς περικυκλούσας μεγάλα νοσοκομεῖα εὐλογιώντων ἐν Εὐρώπῃ, οὔτε ὁ πέριξ χῶρος, εἶνε τόσῳ περιωρισμένος καὶ μικρὸς ὥστε δι' ἄλλων μέσων νὰ μεταδοθῇ ἐκεῖθεν τὸ μόλυσμα. Ἂν δὴ ὁ ἐκεῖ πλησίον φρουρῶν στρατιώτης ἐκτελῇ τὰ ἐπιβεβλημένα αὐτῷ καθήκοντα καὶ οἱ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου οὐδόλως πρὸς τοὺς ἔξω κοινωνοῦσιν, οὐδένα κίνδυνον ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου τούτου διατρέχει ἡ γειτονία καὶ ἡ πόλις.

Ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐπιμένει πλειότερον ἐπὶ τοῦ θεραπευτηρίου τούτου, διότι μικρά τινα πλημμελήματα, ἅτινα περιελθοῦσα γύρω αὐτοῦ εὗρεν, ἀνακοινώσασα τοῖς ἁρμοδίοις, ἔμαθεν εὐχαρίστως, ὅτι ἤρθησαν εὐθύς.

δ'.) Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐν **Γουδὶ** θεραπευτήριον τῶν εὐλογιώντων πολιτῶν,—ἂν καὶ ὀλίγον ἀργὰ, διότι σήμερον ἐλάχιστοι ἐν αὐτῷ νοσηλεύονται καὶ οὐδεὶς σχεδὸν περὶ αὐτοῦ λόγος γίνεται,—ἡ ἐπιτροπὴ φρονεῖ, ὅτι πᾶσα κατὰ τῆς θέσεως τοῦ νοσοκομείου τούτου κατακραυγὴ πρέπει νὰ παύσῃ. Κεῖται τόσῳ μακρὰν τῆς πόλεως, ὥστε οὐδὲ τῆς παραμικρᾶς βλάβης παραίτιον δύναται νὰ γείνῃ.

Ὅτε ἐπεσκέφθη αὐτὸ ἡ ἐπιτροπὴ εἶδε θεραπευομένους ὑπὲρ τοὺς 60 εὐλογιῶντας, καὶ παρὰ ἐρείπιον ἐκκλησιδίου ὀλίγῳ μακρὰν κειμένου ἐμέτρησε 47 τάφους,—ὧν τρεῖς ἐδέχθησαν νεκροὺς ἐκ τῆς πόλεως μεταφερθέντας. Εἶνε δὲ τὸ θεραπευτήριον εὐρύχωρος αὐλὴ, κειμένη παρὰ τὴν κοίτην τοῦ Ἰλισσοῦ ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος, καὶ φέρουσα ποικίλη ἀρχιτεκτονικῆς οἰκίσκους ἢ χωρίσματα κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς, ἄλλα μὲν ὡς αἰθούσας νοσούντων, καὶ ἄλλα εἰς διαφόρους χρείας τῆς ὑπηρεσίας διατεθειμένας. Οἱ δὲ τάφοι σκάπτονται ὡς ἐβεβαίωσε ὁ ἐπιστάτης,—διότι ἡ ἐπιτροπὴ οὐδένα εὗρεν ἀνοικτόν,—εἰς βάθος μ. 1,25 ἐπισωρεύεται δ' ἐπ' αὐτῶν μέγας γεώλοφος πολλάκις μέχρι τοῦ μέτρου φθάνων ἢ 0,80, καὶ χύνεται πάντοτε ἐπὶ τῶν νεκρῶν στρῶμα ἀσβέστου, ἧς ἀρκετὴν ποσότητα εἶδεν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ ἡ ἐπιτροπή.

Τὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιώντων, ὅσα δὲν καίονται, τὰ ἀσπρόρρουχα κλπ. πλύνονται ἐντὸς τοῦ καταστήματος εἰς ὀπίσθιόν τινα αὐλήν. Τὰ ἐκ τῆς πλύνσεως τούτων ὕδατα διοχετεύονται ἐξ ὀπῆς πρὸς τὸν τοῖχον ἀνοικτῆς καὶ φέρονται πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἦλθεν εἰς Γουδὶ διὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο κυρίως, τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἔψεξαν διαταθέντες, ὅτι τὰ ὕδατα ἐκεῖνα μολύνουσι τήν τε κοίτην τοῦ Ἰλισσοῦ, τὰ ἐν αὐτῇ ῥέοντα ὕδατα καὶ διὰ τοῦτο τὰ κατὰ τὴν Καλλιρρόην πλυνόμενα ἐνδύματα.—Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς ὅμως καὶ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τῶν πραγμάτων ἔφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ἐκ τοῦ θεραπευτηρίου ἐξερχόμενα τῆς πλύσεως ὕδατα οὐδὲν κακὸν δύνανται νὰ προξενήσωσι τῇ πόλει. Πρῶτον, διότι τὰ ἐνδύματα τῶν εὐλογιώντων πρὶν ἢ πλυθῶσι δὶς ἢ ἔστω ἅπαξ *μπουγαδιάζονται*, ἤτοι μετὰ ἁλάτων, σοδίου καὶ ποτασίου φέρονται ἐντὸς ὕδατος εἰς θερμοκρασίαν 80 καὶ 100 ἢ καὶ πλειοτέρων βαθμῶν. Εἶνε δὲ δυνατὸν νὰ μὴ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ 80 καὶ 100 βαθμῶν θερμοκρασία δὲν καταστρέφει τὸ μόλυσμα τῆς εὐλογίας; Δεύτερον, διότι τὰ ἐκ τῆς πλύσεως προερχόμενα ὕδατα πρὶν ἢ φθάσωσι τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ἀπέχουσαν ὑπὲρ τὰ 30 μέτρα τοῦ καταστήματος, καταπίνονται ὑπὸ τῆς πέριξ γῆς, ἥτις μετὰ βραχὺ δέχεται καὶ τὰ ὕδατα τοῦ φανικοῦ ὀξέος, ἐν οἷς ἐπὶ ὥρας τὰ ἐνδύματα μετὰ τὴν πλύσιν τίθενται. Ἂν δὲ ὁπωσδήποτε τὸ ἐν τῇ πέριξ γῇ ἐναποτεθὲν μόλυσμα δύναται νὰ παραβλάψῃ τινὰ, οὗτος βεβαίως δὲν εἶνε καὶ ἡ πόλις. Τρίτον τέλος, διότι εἰσελθὸν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ δὲν φαίνεται πιθανόν, ὅτι δύναται τὸ μόλυσμα σῶον καὶ ὑγιὲς νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς πόλεως, ἀφοῦ διανύσῃ ἡμισείας ἢ καὶ πλέον ὥρας πορείαν καὶ πολλάκις καταποθῇ ὑπὸ τὴν κοίτην μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ ῥεύματος ὑδάτων· ἄλλως δὲ εἶνε καὶ ἄγνωστον τῇ ἐπιτροπῇ ἂν τὰ ὕδατα τῆς Καλλιρρόης, τὰ χρησιμεύοντα ὅπως πλύνωνται ἐν αὐτοῖς ἐνδύματα ὑγιῶν ἀνθρώπων τῆς πόλεως, εἶνε τὰ αὐτὰ, ἅτινα ἔρχονται, ὅταν ἔρχωνται, διὰ τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισσοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως Γουδί.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ ἐπιτροπὴ πιστεύει, ὅτι πᾶν σχόλιον θὰ ἦρετο, ἂν ἡ πλῦσις τῶν ἐνδυμάτων ἐγένετο ἀντιστρόφως τοῦ ὅ,τι σήμερον. Ἂν ὅλον ὅτι, ἀντὶ πρῶτον νὰ πλύνωσιν καὶ εἶτα θέτωσιν ἐντὸς διαλύσεως φανικοῦ ὀξέος, πρῶτον ἅφινον αὐτὰ ἐπὶ 24 ὥρας ἐντὸς διαλύσεως φανικοῦ ὀξέος, μεθ' ὃ παραλαμβάνοννες ἔπλυνον,—ὅπως τοῦτο γίνεται ἐν τῷ στρατιωτικῷ τῶν εὐλογιώντων θεραπευτηρίῳ.

—

Τοιαύτη περίπου, Κύριοι, εἶνε ἡ κατάστασις τῆς καθαριότητος τῶν περὶ τὴν κλεινὴν Κεκροπίαν χώρων.

Ἐνταῦθα φθάσα, ἡ ἐπιτροπὴ ἦν θὰ ἤθελε: νὰ εἶχεν πάντας ὑμᾶς αὐτόπτας μάρτυρας ἐκείνων τὰ ὁποῖα αὕτη εἶδε καὶ ἀντελήφθη· διότι τότε καὶ μόνον θὰ ἠδύνασθε νὰ ἐννοήσητε πόσον ἄχρους καὶ ἀσθενὴς ἦτο ἡ γεωγραφία, ἣν διὰ τῶν ἐκθέσεων αὐτῆς ἀνέπτυξε πρὸ ὑμῶν.

Σωρὸς μέγας ἀκαθαρσίας, ἀποτελούμενος ἐκ πάντων τῶν ἐξαγομένων ἐκ τῆς πόλεως σκυβάλων, ἐκ τῆς κόπρου τῶν ζώων, ἐκ τῶν περιττωμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τῶν θνησιμαίων ζώων, περιβάλλει ἐν εἴδῃ δακτυλίου τὴν πόλιν. Ὁ δὲ σωρὸς οὗτος ἐκεῖ κυρίως συσσωρεύεται ἀφθονώτατος. ὁπόθεν οἱ συχνότεροι, ἀλλὰ δὴ καὶ οἱ νοσηρότεροι ἄνεμοι πνέουσιν, ἤτοι τὸ ΝΔ μέρος τῆς πόλεως.

Τίνα τὰ ἐκ μόνης τῆς συσσωρεύσεως τῆς ἀκαθαρσίας ταύτης δυνάμενα νὰ προέλθωσι κακὰ, πάντες ἐννοεῖτε. Ἡ ἐπιτροπὴ ὅμως μετὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ δικαιοδοσίαν, θὰ ἀ

ναπτύξῃ ἀργότερον, ὅτε,—διεξελθοῦσα καὶ τὰς ἐντὸς τῆς πόλεως ἀκαθαρσίας, ἐν ὅλῳ θὰ διαλάβῃ καὶ περὶ τῶν πρὸς ἄρσιν τῶν κακῶς κειμένων ληπτέων μέτρων.

Ἤδη δὲ ἐπειδὴ ἡ ἐπιτροπή,—μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν, ἣν ἀναπτύσσει, μεθ' ὅλην τὴν ἐξιδιασμένην ἱκανότητα μελῶν τινων αὐτῆς, μεθ' ὅλους τοὺς ὁδηγούς, οὓς ἑκάστοτε λαμβάνει πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀκαθαρσιῶν, ἀκολουθοῦσα το παράδειγμα τοῦ Δάντου, ὅστις ἔλαβεν ὁδηγόν τὸν Βιργίλιον, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἐξετάσῃ τὸν Ἅδην, μεθ' ὅλην τὴν ἣν μέχρι τοῦδε ἀπήντησε προθυμίαν παρ' ἅπασι, παρ' οἷς ἐζήτησε πληροφορίας,—ἀδύνατον νομίζει νὰ κατορθώσῃ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κυριωτέρων τοῦλάχιστον ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπαρχουσῶν ἑστιῶν ἀκαθαρσίας καὶ ἀσχημίας, παρακαλεῖ πάντα, ὅστις τυχὸν γνωρίζει που τοιαύτας ὑπαρχούσας, νὰ ἀνακοινώσῃ τοῦτο ἐγγράφως εἰς ἓν τῶν μελῶν αὐτῆς, διευκολύνων οὕτω τὴν μελέτην τοῦ τερατώδους βορβόρου ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῶμεν καὶ κινούμεθα.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάρτον, 5)17 Φεβρουαρίου

Δύο νεκροί· ἐν Βενετίᾳ ὁ Βάγνερ, ἐν Βονωνίᾳ ὁ Ἰωσὴφ Ρεγάλδης.

Ὅλος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος συγκεκινημένος προκηρύσσει ἤδη τὴν ἀποθέωσιν τοῦ μεγαλοφυοῦς τεύτονος, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ μουσικῇ σημειοῖ τὴν ἀρχὴν μιᾶς περιόδου νέας, ἥτις ἐπὶ πεδίου μᾶλλον εὐπροσίτου διὰ τοὺς πολλοὺς, τοῦ φιλολογικοῦ, ἤρξατο ἤδη διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς καθιερώσεως τῶν θεωριῶν τῆς νέας πραγματικῆς σχολῆς. Δὲν εἶνε τῆς ὥρας οὐδὲ τοῦ χώρου, καὶ ὅμως μὲ τὸ καλλίτερον κέφι θὰ ἐπεχείρουν παραλληλισμὸν τοῦ Βάγνερ πρὸς τὸν Βαλζάκ.

Ὁ Ἰωσὴφ Ρεγάλδης, ποιητής, αὐτοσχεδιαστής, περιηγητὴς καὶ τελευταῖον καθηγητὴς τῆς φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας, ἐγένετο γνωστὸς ἐν Ἀθήναις, ἔνθα διέμεινεν ἐπί τινα καιρὸν κατὰ τὸ 1857, διὰ τῶν μεταφράσεων τοῦ Ζαλακώστα, ὅστις ὑπῆρξε φίλος του.

Ὁ Ρεγάλδης καθ' ὅλον τὸν βίον του ὑπῆρξεν εὐτυχὴς *τροβατόρος*, αὐτοσχεδιαστὴς θαυμάσιος, τολμηρὸς καὶ ὡραῖος ὡς Δὸν Ζουάν. Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ περιπλανήσεις ἐγένετο περίφημος τόσον διὰ τοὺς στίχους του ὅσον καὶ διὰ τὰς ἐρωτικάς του ἐπιτυχίας.

*

Ἐν Ρώμῃ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀπόκρεω τρία εἶνε τὰ ἐπισπεύδοντα τὴν γενικὴν προσοχήν: ἡ ἔκθεσις, ὁ πατὴρ Κούρσης καὶ ἡ βουλή.

Ἡ μὲν πρώτη. . . ἀπομένει μέχρι τοῦδε ἐν τῇ γραφίδι τοῦ ὑμετέρου *εἰδικοῦ* (:) ἀνταποκριτοῦ. Ὁ ἱερεὺς Κούρσης εἶνε περίφημος ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὰς θεολογικούς του ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ Ζιομπέρτη πρῶτον, διὰ τὴν ἀποστασίαν του εἶτα ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ τὴν ἐκδίωξίν του ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ ἀπὸ πάντων τῶν καθολικῶν ναῶν. Τὸ βιβλίον του *Ἡ σύγχρονος διένεξις* (Il moderno dissidio), διὰ τοῦ ὁποίου πειρᾶται νὰ συμβιβάσῃ τὴν Ἰταλικὴν πολιτείαν μετὰ τοῦ Πάπα, ἐπροξένησε μέγαν κρότον. Τώρα μὴ δυνάμενος νὰ κηρύξῃ τὸν *σαρακοστιανὸν* λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν οὐδεμιᾷ ἐκκλησίᾳ, *ὁμιλεῖ* ἔν τινι αἰθούσῃ, ἔνθα πᾶσα ἡ ρωμαϊκὴ ἀριστοκρατία τρέχει νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἐν τῇ Βουλῇ συζητεῖται ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν· τὰ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς συζητήσεως ταύτης σπουδαιότερα ἐπεισόδια εἶνε ὁ λόγος τοῦ βουλευτοῦ τῆς Νεαπόλεως Ρόκου δὲ Ζέρμπι καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ πρωθυπουργοῦ Δεπρέτη.

Μετὰ τὸν Καβαλλότταν (1) μοὶ ἀρέσκει νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν **δὲ Ζέρμπι**· ὁ πρῶτος, ποιητὴς καὶ δημοκρατικός, ῥιζοσπάστης τολμηρός, βίαιος, εἶδος δημεγέρτου· ὁ δὲ Ζέρπης ῥήτωρ κομψότατος-συντηρητικός-δημοσιογράφος ἐκ τῶν προσφιλεστέρων, μυθιστοριογράφος αἰσθηματίας. ἀβρὸς βουλευτὴς τῶν σαλονίων, *χαϊδευμένος* τοῦ ὡραίου φύλου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν *ποῦδραν αὐτὴν* καὶ τὰ ἀρώματα στρατιώτης ἡρωϊκὸς, εἷς ἐκ τῶν πρώτων ὁπαδῶν τοῦ Γαριβάλδη, εἷς ἐκ τῶν *γιλίων* τῆς Σικελίας, ὁ νεώτερος ἴσως πάντων, πληγωθεὶς παρὰ τὸν ἡμίθεον στρατηγόν του εἰς τὴν ἀπόβασιν τοῦ Ρηγίου (ἥτις εἶνε καὶ πατρίς του), ἀνδραγαθήσας ὡς ἀξιωματικὸς ἐν Καπούῃ, ἥρως τῆς σπάθης καὶ τοῦ καλάμου. Εἶνε τύποι βουλευτῶν τῆς Ἰταλίας αὐτοί, ὦ κύριοι τῆς Βουλῆς τοῦ Τρικούπη καὶ τοῦ Δεληγιάννη!·

Ὁ δὲ Ζέρμπι, ἀντιπολιτευόμενος, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ὑπουργείου διὰ λόγου λαμπροῦ, κατηγορῶν αὐτὸ ὅτι τὰ μέλη του διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τῶν ἀποτελούντων τὸ στρατιωτικὸν τῆς Κυβερνήσεως πρόγραμμα. Ἐν τῇ ἀπαντήσει του πρὸς πάντας ἐν γένει τοὺς ῥήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ πρωθυπουργὸς κ. Δεπρέτης διακρούσσει τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἐπικρατοῦσαν σύμπνοιαν, καὶ μερικώτερον εἷς τινας παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ γιγαντώδους θωρηκτοῦ ἡ *Ἰταλία* ἀντεπεξερχόμενος—καθότι αἱ χαλύβδιναι πλάκες τοῦ θώρακος τούτου παρηγγέλθησαν εἰς Ἀγγλίαν ἀντὶ νὰ κατασκευασθῶσιν ἐν Ἰταλίᾳ—μετεχειρίσθη φράσεις τινὰς δηλούσας, ὅτι τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκην νὰ προετοιμασθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον πρὸς πόλεμον. Πόθεν ὁ κίνδυνος; Ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶνε τὸ θέμα ἐφ' οὗ ὁ πολιτικὸς τύπος κατ' αὐτὰς ἀναστρέφεται.

*

Ἐν Νεαπόλει ὁ λέων τῆς ἡμέρας παρὰ τῇ ὑψηλῇ ἀριστοκρατείᾳ εἶνε ὁ ἡμέτερος ὁμογενὴς κ Ματθαῖος Σκυλίτσης, τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ὁποίου διὰ μὲν τὰς κλασικῆς καλαισθησίας Παρθενοπαίας λαμβάνουσι κατὰ φαντασίαν μορφὴν Χρυσοῦ Διός, διὰ δὲ τὰς ρωμαντικὰς τὸν περιβάλλουσι μὲ μυστηριώδη τινὰ Ἀνατολισμὸν ὡς νέον Σαλαδῖνον.

Ὁ χορὸς, ὃν ἔδωκεν ὁ κ. Σκυλίτσης τῇ Νεαπολιτανικῇ ἀριστοκρατίᾳ τὴν τελευταίαν τῶν ἀποκρέω, ὑπῆρξε τὸ κυριώτερον ἐπεισόδιον τῆς ἀποκρεατικῆς περιόδου.

Ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος ἤδη ἀσχολεῖται μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος περὶ τὸ κολοσσιαῖον μνημεῖον, ὅπερ ὁ κ. Σκυλίτσης ἀνεγείρει τῷ ἀπαθανόντι ἀδελφῷ του Λουκᾶ ἐπὶ τοῦ μαγευτικοῦ λόφου τοῦ Παυσιλύπου.

Εἰς ταῦτα δὲ προστεθείτω καὶ ἓν μυθιστορηματάκι, τοῦ ὁ ποίου ἥρως ἐγένετο ὁ νεαρὸς ὁμογενὴς, κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ροδόλφου τοῦ «Περιπλανωμένου Ἰουδαίου».

Ἀπὸ ἑπταετίας ἡ ἀστυνομία τῆς Νεαπόλεως ἠδυνάτει νὰ συλλάβῃ τολμηρότατον κλέπτην πλειστάκις καὶ συνεχῶς κακουργοῦντα. Κατ' αὐτὰς ὁ κακοῦργος οὗτος ἐπετέθη κατὰ τοῦ ὀχήματος οὗ ἐπέβαινεν ὁ κ. Σκυλίτσης μεταβαίνων εἰς τὴν ἐν τῷ Παυσιλύπῳ κατοικίαν του. Ἤτο νὺξ καὶ ὁ δρόμος ἔρημος (ἀρχίζει τὸ μυθιστόρημα). Ὁ κ. Σκυλίτσης ἔκαμε νὰ σταματήσῃ τὸ ὄχημά του, προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν κλέπτην καὶ μὲ τὴν μεγίστην ἀταραξίαν καὶ τὸν γλυκύτερον τρόπον ἤρχισε ἐρωτῶν περὶ τῆς θέσεώς του. Ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, ὅτι πατὴρ ὢν πολυμελοῦς οἰκογενείας οὐδένα ἄλλον εἶχεν πόρον ζωῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων του ἢ τὸ κακουργεῖν. Οἱ λόγοι τοῦ κ. Σκυλίτση ἐθαυματούργησαν· ὁ κλέπτης συγκεκινημένος παρεδόθη εἰς αὐτὸν ὑποσχεθέντα νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς οἰκογενείας του. Καὶ οὕτω τὴν ἐπιοῦσαν ἡ οἰκογένεια τοῦ κλέπτου εἶχεν ἐξησφαλισμένον τὸν ἄρτον της, αὐτὸς δὲ διὰ τῆς ἁμάξης τοῦ κ. Σκυλίτση μετενεχθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν παρεδίδετο.

Προχθὲς ὁ κ. Σκυλίτσης μετέβη εἰς Ρώμην ὅπως ἐνεργήσῃ ν' ἀποδοθῇ χάρις, εἰ δυνατὸν, εἰς τὸν μετανοήσαντα λωποδύτην.

Α. Γ. Η.

---

(1) Σ. Σ. Τὴν εἰκόνα τοῦ Καβαλλότττη, γραφεῖσαν ἐν προγενεστέρᾳ τῆς παρούσης ἐπιστολῇ, θέλομεν δημοσιεύσει ἐν προσεχεῖ φύλλῳ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ὁ διευθύνων ἐσχάτως τὴν **ἀστυνομίαν** μας κ. Δ. Ἀντωνόπουλος δικηγόρος, ἔδωκε τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του παραίτησιν. Οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν παραίτησιν τοῦ κ. Παπακωνσταντινίδου, οἱ αὐτοὶ ἠνάγκασαν καὶ τὸν κ. Ἀντωνόπουλον νὰ παραιτηθῇ. Βλέπετε, ὅτι κάθε νέο φεγγάρι ἔχομεν καὶ νέον ἀστυνόμον, οἱ δὲ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας μας παθαίνουν, ὅ,τι καὶ εἰς τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἔπαθε: δηλ. ἐστάλη παρὰ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τῶν Παρισίων ἀξιωματικός τις μὲ λόχον στρατιωτῶν πρὸς φρούρησιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, τοποθετήσας δὲ τοὺς ἄνδρας κάτω, αὐτὸς ἀνέβη τὴν κλίμακα τοῦ ὑπουργείου, ὅπως συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐργαζόμενον τμηματάρχην καὶ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἀλλ' ὁ τμηματάρχης ἐξοικειωμένος μὲ τὰς συχνὰς ἀλλαγὰς προϊσταμένων τῷ εἶπε: μήπως ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ μὲ τὸν νέον ὑπουργόν μου; ὑποθέσας τὸν ἀξιωματικὸν ὡς τὸν νέον προϊστάμενόν του: οὕτω καὶ οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ κλητῆρές μας, εἰς τὴν ἔλευσιν οὐτινος δήποτε καλοντυμένου προσηκόνονται, νομίζοντες αὐτὸν τὸν νέον προϊστάμενόν των. Τίνα λοιπὸν ἀσφάλειαν δύναταί τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ τοιαύτην κατάστασιν, αἴτιος τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως εἶνε ὁ κ. Δήμαρχος; Ὁ κ. Τρικούπης ἐν τῇ βουλῇ ἄλλοτε εἶπεν ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὰς Πάτρας καὶ ἐνδιαφέρεται πολὺ δι' αὐτάς· τὸν βεβαιοῦμεν, ὅτι δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν στοργήν του, ἢ μόνον συνιστῶν διοικητικὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐξασφαλίζων οὕτω τοὺς φιλησύχους πολίτας τῶν Πατρῶν ἀπὸ τῶν δημοτικῶν ὀργάνων. Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τῶν λόγων μου, ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ἔχει ἰδιαιτέραν στοργὴν εἰς τὰς Πάτρας, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Γ. Ρούφου, ὅστις μάλιστα ὡρισμένος τὸ ἀνέφερε τοῦτο εἰς τὴν ἐπιστολήν του πρός τινα ἐνταῦθα κτηματίαν.

*

Χάρις εἰς τὴν ἀκηδίαν τῶν ἀρχῶν μας ἡ **νόσος εὐλογία** ἐπεσκέφθη καὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἀριθμοῦσα μόνον δύο κρούσματα, ἀλλ' οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη προς πρόληψιν τοῦ κακοῦ.

Τὸ **τελωνεῖόν** μας κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰανουάριον εἰσέπραξεν ἀπὸ εἰσαγωγικὰ τέλη, ἐγγείους φόρους, ὑγειονομολογικὰ δικαιώματα, καὶ ἀπὸ φόρους ἐπὶ τοῦ δασμοῦ τῆς προκυμαίας δραχμὰς νέας 395,666,30.

Ἐκ τῆς ἀγορᾶς μας ἐξέλιπεν ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χαλκός, αἱ δὲ συναλλαγαὶ ἐνεργοῦνται μετὰ πρωτοφανοῦς δυσκολίας. Ἕνεκεν τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀργύρου, ἡ ἀγοραία τιμὴ τῶν κυκλοφορούντων ὀλίγων φράγκων ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 1,25!!

Αἱ παραστάσεις τοῦ **Θεάτρου** μας ἐξακολουθοῦσι μετὰ μεγάλης τάξεως. Προ δέκα ἡμερῶν παρεστάθη ἐπιτυχῶς τὸ μελόδραμα «Un ballo in maschera» χθὲς δὲ τὸ μελόδραμα «Linda di Chamounix» εἰς οὗ τὴν παράστασιν ἀπέτυχεν οἰκτρῶς, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν Κάρολον ἐραστὴν τῆς Λίνδας, τενόρος μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν βαρύτονον, ἐπανειλημμένως χειροτηθέντα.

Ἐπόπτης.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Λογικωτάτας καὶ θερμὰς σελίδας *περὶ μονομαχίας* ἐξέδωκεν ὁ γνωστὸς Κεφαλλὴν δημοσιογραφος **Παναγιώτης Πανᾶς.** Αἱ σελίδες αὗται ἐγράφησαν τὸ 1877 μετὰ τὸν ἐν μονομαχίᾳ φόνον τοῦ Βούρβαχ. Οὐχ ἧττον ἔχουσι καὶ τώρα καὶ πάντοτε πλῆρες τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀποσπῶμεν παραγράφους τινὰς ἐκ τοῦ κειμένου, διότι νομίζομεν ἄξιον πολλῆς διαδόσεως τὸ φυλλάδιον τοῦ κ. Πανᾶ.

«Εἷς τῶν ἱκανωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἐφονεύθη κατ' αὐτὰς ἐν μονομαχίᾳ.

Τίς ἐφόνευσεν αὐτόν;

Ὁ ἀντίπαλός του;

Οὐχί.

Ἀλλά;

Αἱ μωραὶ τῆς κοινωνίας προλήψεις.

Ἐμονομάχησεν ἕνεκα ἀλλοτρίας ὑποθέσεως, οὐδὲ πόρρωθεν ἀφορώσης αὐτῷ.—Ἀλλὰ μὴ μονομαχῶν θὰ ἀπεκαλεῖτο δειλὸς, ἄτιμος· θὰ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν χλευασμῶν παντὸς θέλοντος νὰ ἐπιδεικνύῃ πνεῦμα, παντὸς τιμητοῦ τῶν καφενείων καὶ τῶν συναναστροφῶν. Οἱ δὲ *τίμιοι*, οἱ κολακεύοντες καὶ περισαίνοντες τοὺς κοινωνικοὺς λῃστάς, θὰ τὸν ἀπέρευγον ὡς ἄνθρωπον κηλιδοῦντα τὴν ὑπόληψιν τῶν μετ' αὐτοῦ συναναστρεφομένων. Προσηνέχθη λοιπὸν θῦμα εἰς τὸν βωμὸν τῶν κοινωνικῶν προλήψεων.

Ἡ κοινωνία ἐλυπήθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου· ἀγανακτήσασα δὲ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, κατηράσθη αὐτοῦ καὶ ζητεῖ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλήν του.

Ὤφειλε μᾶλλον νὰ καταρασθῇ ἑαυτῆς καὶ τῶν περὶ τιμῆς ἀνοήτων ἰδεῶν της.

Εἰς τί ἔπταισεν ὁ φονεύσας;

Οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ ὅ,τι ἡ κοινωνία ἐπέβαλεν αὐτῷ, ἢ ὅ,τι καὶ αὐτοὶ οἱ σήμερον κατηγοροῦντες αὐτοῦ καὶ καταρώμενοι θὰ ἔπραττον, εὑρεθέντες ἐν τῇ θέσει του. Συνεμορφώθη πρὸς τὰς κοινῇ περὶ τιμῆς παραδεδεγμένας ἰδέας.

Ἐνόσῳ ἡ κοινωνία πιστεύει καὶ κηρύσσει, ὅτι ἡ τιμὴ καὶ τὸ δίκαιον ὑπάρχουσιν, οὐχὶ ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων, ἀλλ' ἐπὶ

τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους καὶ ἐν τῷ στομίῳ τοῦ πιστολίου, οὐδέποτε θὰ παύσῃ θρηνοῦσα τοιαῦτα θύματα.»

«Ὑπάρχουσι, λεγουσιν, ὕβρεις, ἃς ὁ νόμος δὲν προβλέπει ἢ δὲν τιμωρεῖ ἀρκούντως. Πρὸς τιμωρίαν τῶν ὕβρεων τούτων εἶνε λοιπὸν ἀναγκαία ἡ μονομαχία.

Οἰκτρὰ αἰτιολογία!

Δὲν ἐξετάζω κατὰ πόσον τὸ ἄτομον δικαιοῦται, ἢ ἂν δικαιῶται, ὡς μέλος τῆς κοινωνίας, νὰ δικάζῃ καὶ ν' ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑποθέσεων, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε πρὸ πολλοῦ λελυμένον· ἀλλ' ἐρωτῶ: ἀναιρεῖ ἡ μονομαχία τὰς ὕβρεις; Οὐχὶ βεβαίως· διότι, καὶ ἂν ἔτι φονευθῇ ὁ ὑβρίσας, τοῦθ' ὅπερ δὲν συμβαίνει πάντοτε, ἡ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ὑβρισθέντος ἐγκολαφθεῖσα διὰ τῆς ὕβρεως κηλὶς μένει· διότι ὁ θάνατος τοῦ ὑβρίσαντος δὲν ἀναιρεῖ τὴν ὕβριν, οὐδόλως ἀποδεικνύων, ὅτι ὁ ὑβρισθεὶς δὲν ἦτο ἄξιος αὐτῆς. Ἱκανοποίησις τοῦ ὑβρισθέντος δὲν εἶνε τὸ αἷμα τοῦ ὑβρίσαντος, ἀλλ' ἡ ἀναίρεσις τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν ὕβριν ταύτην ἀναιροῦσιν οἱ ἐν ἰσχύϊ νόμοι, οὐχὶ βεβαίως διὰ τοῦ ἐλαφροῦ προστίμου ἢ τῆς βραχυχρονίου καθείρξεως τοῦ ὑβρίσαντος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ δικαστηρίου, κηρύσσοντος οὕτω τὸν ὑβρισθέντα ἀνώτερον τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ ὕβρεως, καὶ τὸν ὑβριστὴν ἐγκληματήσαντα ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῶν νόμων: τὴν ὕβριν ταύτην ἀναιρεῖ αὐτὴ ἡ κοινωνία, ἐξακολουθοῦσα ν' ἀπονέμῃ σεβασμὸν εἰς τὸν ὑβρισθέντα, — ἂν ἦνε ἄξιος σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως — καὶ νὰ περιφρονῇ τὸν ὑβριστήν. Ὅταν τις ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον, ἂς μὴ ζητῇ νὰ τὸ κηλιδώσῃ διὰ τοῦ αἵματος· ἂς μὴ κινδυνεύσῃ παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν προλήψεων ν' ἀπολέσῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀληθῶς τιμίων καὶ σωφρονούντων, ἥτις εἶνε προτιμητέα τῶν χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν τῶν ἀφρόνων τοῦ *ἱπποτισμοῦ* ὀπαδῶν. Ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀπειληθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυβιάδου, δὲν προὐκάλεσεν αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' εἶπεν αὐτῷ ἀταράχως: *πάταξον μέν, ἄκουσον δέ*... καὶ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα. Τίς κατέκρινε τὸν Θεμιστοκλῆ διὰ τοῦτο; τίς ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ἄνανδρον;»

. . . . . .

«Φρονοῦσί τινες, ὅτι εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἡ μονομαχία ἐπιβάλλεται ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς στρατιωτικῆς τιμῆς, καὶ ὅτι στρατιωτικὸς ἀποφεύγων τὴν μονομαχίαν εἶνε ἀνάξιος νὰ φέρῃ ξίφος. Πρὸς τοὺς ταῦτα φρονοῦντας θὰ παρετήρουν, ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ δὲν περιεβλήθησαν τὸ ξίφος, ὅπως σύρωσιν αὐτὸ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς αὐτῶν ἔριδας: ὅτι τὸ ἔθνος δὲν τοὺς μισθοδοτεῖ, οὐδ' ἀπονέμει αὐτοῖς βαθμοὺς καὶ τιμάς, ὅπως ἀλληλοκτονῶσιν ἢ ὅπως σφάζωσι τοὺς πολίτας εἰς τὴν ἐλαχίστην φαντασιοπληξίαν, ἀλλ' ὅπως διακινδυνεύωσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀπειλουμένης: ὅτι ἡ ζωή των δὲν ἀνήκει εἰς αὐτούς, ἀλλ' εἰς τὴν πατρίδα, ὑπὲρ ἧς καὶ μόνης ὀφείλουσι νὰ τὴν θυσιάζωσι — καὶ ὅτι διὰ μὲν τὰς μεταξὺ στρατιωτικῶν ἔριδας ἀρκοῦσιν οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι, οἱ νόμοι τῆς πειθαρχίας, διὰ δὲ τὰς μεταξὺ στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν τὰ κοινὰ δικαστήρια, εἰς ὧν τὰς ἀποφάσεις ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην καὶ οἱ στρατιωτικοί. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ φοβοῦμαι μὴ μοὶ παρατηρήσωσιν, ὅτι πολίτης ἐγὼ — καὶ μάλιστα ἐναντίος τῶν μονίμων στρατῶν — δὲν δύναμαι νὰ εἰξεύρω, ἢ καὶ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ὁρίσω, τί εἶνε ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ καὶ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ διεκδικῆται, ἀναγκάζομαι νὰ καταφύγω αὖθις ὄπισθεν τοῦ κύρους καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ ὀνόματα ἀνδρῶν, οἵτινες προκειμένου περὶ στρατιωτικῆς τιμῆς θὰ ἐγίνωσκον βεβαίως ὅσον καὶ οἱ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς μονομαχίας θέτοντες αὐτήν.

Ὁ Κρόμβελ, οὗ τινος τὸ ὄνομα δὲν πιστεύω νὰ ἦνε ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς πλάττιγγος, δι' ἧς σταθμίζεται τὸ ζήτημα τοῦτο, κατεδίκαζεν αὐστηρῶς τὰς μονομαχίας, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Λυστρίας Ἰωσὴφ ὁ Β' ἀπηγόρευσεν αὐτὰς εἰ τοὺς στρατιωτικούς, πολλοὺς δὲ καὶ μάλιστα τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ ἀξιωματικῶν ἐτιμώρησε διὰ θανάτου, μὴ σεβασθέντας τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην. Καὶ αὐτὸ τὸ ρωσικὸν στρατοδικεῖον κατεδίκασε κατὰ τὸ 1859 εἰς ἀπώλειαν τοῦ βαθμοῦ καὶ τῶν παρασήμων του ἀξιωματικόν τινα φονεύσαντα τὸν ἀντίπαλόν του ἐν μονομαχίᾳ».

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Πόσον ἔγειναν οἱ ἄνθρωποι δύσπιστοι!
Ἠκούσαμεν τὸν Π. λέγοντα προχθές:
— Ἐγὼ ὅταν ἀσθενῶ, δὲν δέχομαι κανένα.
— Οὔτε τὸν ἰατρόν σας;
— Ἴσα ἴσα αὐτὸν δὲν δέχομαι.

Τὸ ἀρωματικώτερον

ΤΣΑΙ

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς *Λεωφόρου Πανεπιστημίου*

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ»

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὕρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς *πακέτα* καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριβά.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θέρμη του εἶναι ὕλη ἡ[illegible]γα.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΝΟΘΗΚΗ
ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚ ΤΑΚΤΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑ
Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπ. 60
Μέλανος » » » 60
(*Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.*)

ΛΑΥΡΙΟΝ
Εἰς τὸ ἐν Λαυρίῳ Κατάστημα
Ν. ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ Υἱοῦ
πωλοῦνται οἱ περίφημοι **οἶνοι ἀδελφῶν Οἰκονόμου**, *ἐρυθροὶ καὶ λευκοί*, **εἰς τὰς αὐτὰς** ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις **τιμὰς**, προστιθεμένων μόνον τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς καὶ τοῦ δημοτικοῦ φόρου.
Τὸ αὐτὸ Κατάστημα δέχεται καὶ παραγγελίας διὰ προμήθευσιν μεγάλων ποσοτήτων εἰς βαρέλια.

ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ἤνοιξεν ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τῆς πόλεως τοῦ περιπάτου καὶ τῶν Χαφτείων, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς λεωφόρου Πατησίων, εἰς τὴν γνωστὴν οἰκίαν Μπαλάνου, τὸ
Ξ. ΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Ἀριστοκρατικώτατα ἐπιπλωμένον εἰς ὡραιοτάτην τοποθεσίαν, μεγαλοπρεπῆ δωμάτια, ὑπηρεσίαν πρόθυμον, διευθύνεται φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ κ.
Γρηγορίου Μητσοπούλου
Πολυτιμώτατα τὰ παρόθυρα, οἱ ἐ[illegible]ζωστοί του διὰ τὴν περίοδον τῶν Ἀ[illegible]πόκεω[illegible]!

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΤΥΡΙΑ
ἐκομίσθησαν πρώτην φορὰν εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΛΙΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ